

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שיערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

אמר המלקט: התלבטנו מאוד אם לצרף את המאמר הבא אשר נשלח למכון ע"י הרה"ג י.ע., אמנם החלטנו שמאחר ומאמר זה ממחיש מאד את האבסורד בטענותיו של [REDACTED], ומה גם שיש מצווה להתלוצץ מעבודה זרה, החלטנו שיש תועלת להביא את הדברים כמות שהם. ומי שרגיש לדברים מעין אלו, מומלץ לו שידלג על מאמר זה.

המתעללים באלילים

בעניין החוברת [REDACTED] אשר בה ייסד המחבר שכל האיסור של שיער מהודו עליו הורו גדולי ישראל שהוא תקרובת ע"ז ואסור הוא באיסור חמור, שלמעשה אינו אלא היתר גמור - וכלל גדולי הדור 'טעו' ו'שגו' בכל הבנת הסוגיא ובירור וביאור המציאות, ואף אחר החקירה והדרישה הדק היטב, ואף שהורו נחרצות לבער סכומי עתק.

וכאשר יתבונן המתבונן, ימצא שבכל דבריו לא מובן על מה בדיוק זועק הוא ומה הטעות העצומה בהלכה ובמציאות, וכל דבריו אינם אלא אריכות ע"ג אריכות ודקדוקי עניות בדברים שאין בהם שום נ"מ למעשה.

ובאמת יסודות ההלכה בזה פשוטים בתכלית הפשיטות, ונבאר במעט את הדברים:

מובא בשו"ע יו"ד סי' קל"ט:

"...איזהו תקרובת... כל שכיוצא בו קרב על גבי מזבח, כמו כל מיני מאכל, כגון בשר, שמנים וסלתות, מים ומלח, אם הניחו לפניו לשם תקרובת, נאסר מיד. אבל דבר שאין מקריבין ממנו בפנים, אינו נאסר אלא א"כ עשה ממנו כעין זביחה או כעין זריקה המשתברת, והוא דרך לעבדה באותו דבר, אף על פי שאין דרך לעבדה בזה הענין..."

ונמצא שבכדי ששיער יחשב כתקרובת אין צריכים אנו אלא - שתהיה ע"ז שעבודתה ע"י שיער, ושתיעשה בשיער פעולה של כעין זביחה.

ולמעשה זה בדיוק מה שקורה בהודו.

ובכדי לחדד עד כמה הדברים פשוטים - נתבונן מעט בדוגמא המובאת בשו"ע שם לצורך העניין:

"כיצד, עבודת כוכבים שעובדים אותה שמקשקשים לפניו במקל ושיבר מקל לפניו, נאסר, מפני ששבירת המקל דומה לזביחה. אבל אם אין עובדים אותה במקל כלל, ושיבר מקל לפניו, אינו חייב ולא נאסר. ואם עבדה בקשקוש מקלו, והוא דרך עבודתה חייב ולא נאסר. וכן בכל דבר שעבדה כדרך עבודתה, בין אם הוא דרך כבוד או דרך בזיון, ואינו כעין פנים, חייב ולא נאסר. אבל אם לא עבדה במקל כדרך עבודתה, אלא זרקו לפניו, אינו חייב ולא נאסר."

כלומר אילו היה אליל שחסידיו מגיעים אליו בכדי לקשקש במקל בפניו, והנה מהיכן שהוא, היה מגיח איזה תמהוני, אשר החליט משום מה לשבור את המקל בפני אותה הע"ז - אזי דבר ברור הוא בשו"ע שהמקל נאסר בהנאה.

וכל זה אפילו שאם היינו שואלים את כל עובדי אותו שיקוץ בדבר שבירת המקל הנ"ל - והיו הללו משיבים דאין דברי הלה אלא סתם ענייני שגעון.

המתעללים באלילים

המחששת גוי הבא להקריב שיערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

וכן אם היינו שואלים את כמרי אותו שיקוץ, היו משיבים לנו שהעושה כן "יזרק לגהינום לזמן בלתי מוגבל".

ואפילו אילו היינו שואלים את אותו שובר המקל בעצמו, יתכן והלה היה משיב לנו שרצונו בדבר היה להראות כיצד ליבו נשבר מגעגועיו אחר האליל, או שכוונתו להראות לאליל שהוא שובר ומבטל מעצמו את היקר לו מכל, או שהוא סובר שהמקל הוא טמא וצריך להראות לאליל שהוא שובר ומבזה את הדברים הטמאים לעשות לו נחת רוח.

ואעפ"כ דברי השו"ע ברור מיללו - שאותו מקל חשיב תקרובת ונאסר בהנאה עולמית.

וכ"ש אילו היה עיקר עבודתו של האליל בשבירת המקל, שהמקל נאסר.

ודברים אלו פשוטים ומוסכמים, ואף לא אחד מהנו"כ פקפק בדבר.

מאידך ע"פ האמור בחוברת " [REDACTED] " עולה שרחוק רחוק המציאות שגוי כלשהו יצליח לעשות תקרובת ע"ז, ואפילו יעשה אותו גוי כל מאמץ מצידו לצורך העניין - כלום לא יועיל לו.

למעשה נראה לכתוב מפורשות דמחלוקת בעל [REDACTED] עם כלל גדולי ישראל, אינה מחלוקת במציאות בהודו, אלא המחלוקת הינה סביב השאלה, האם מבחינה הלכתית שייך שיהיה בעולם באיזה שהיא צורה תקרובת ע"ז - כן או לא.

ולשם משל אילו התנאים וההגבלות האין סופיות שהעמיס בעל [REDACTED] לעניין עשיית תקרובת היו נמצאים לשם דוגמא בחלות שם קידושין, לא היתה נמצאת בעולם אשה מקודשת לאיש.

שכן הוא היה חוקרם מה כוונת המקדש, ומה כוונת המתקדשת, ומה כוונת מסדר הקידושין, ומה סיכמו בתנאים, ושמא היו פטפוטים בקהל בזמן נתינת הטבעת, ועד כמה כובד ראש היה לעדים בשעת הקידושין, ומה הייחוס והמעמד החברתי של העדים, מי היו המוזמנים ואיזה שירים נוגנו ברקע.

ואחר כל זאת עוד היה טוען בתוקף לפסול את העדים הכשרים מחמת "סתירות חמורות" בגרסותיהם, בכל הנוגע לכמות המיונז בסלטים, וכו' וכו' שאר פרטים שאין להם שום נ"מ למעשה.

לחידוד העניין ראינו להציג את הדברים באופן תיאטרלי, כיצד יראה משא ומתן בין הודי אדוק המתחנן על נפשו להקריב שערותיו לאליל, לבין יהודי מאידך, המנחה אותו על פי היסודות החדשים של החוברת [REDACTED].

ומעשה שהיה כך היה:

"יש המון המון תנאים בשביל להקריב לע"ז, בשביל זה ההנהלה הביאה את היהודים האלו מרחוק, מה אתה חושב, ע"ז זה צחוק?!"

ג'אסאר לא נשאר חייב, הוא כבר זמן רב התכונן לרגע התקרבות, וגם לבית התגלחת הגיע מוכן עם כרך שולחן ערוך יורה דעה סימן קל"ט סעיף ג' - אותו הניח בהתרסה אל עבר השולחן של היהודים.

שני מאבטחים נצמדו לג'אסאר כמו מרמזים לו, שלא יתרגש יותר מדי.

"הנה! כאן!!! תראו מפורש - 'איזוהי תקרובת ... כעין זביחה..... והוא דרך לעבדה באותו דבר... וזהו!!!!!"

"מה אתם מספרים לי על המון המון תנאים - איפה תנאים?! מה חסר במה שאנחנו עושים, מה? אתה בא להגיד שכל השיער שאנחנו ואבותינו הקרבנו עד היום זה בכלל לא התקבל לאליל?!"

שירותי האבטחה אמנם היו כבדים - אך נראה שההמון היה כבד מהם, והמשגיחים היהודים שהגיעו במיוחד ניסו להלך בדיפלומטיות בין הטיפות - "תראה אני לא רוצה להיכנס לזה, אני סה"כ מו"ץ בבית ההוראה אשר מונה לצורך העניין."

"אני לא מבין" שאל ג'אסאר בעקשנות - "הרי שולחן ערוך מפורש שזה תקרובת!!! הנה תראה, אף אחד לא חולק, לא ש"ך לא ט"ז לא נו"כ, ואפילו הבית יוסף לא הביא שום דעה שמקילה יותר - איך אפשר להגיד שאפילו שזו עבודה זרה שעבודתה בכך, ואפילו שיש כאן כעין זביחה עדיין זה לא תקרובת?!"

"חבוב!" - קרא רפיק לג'אסאר, "באת להקריב את השיער או באת להתווכח?"

"אני באתי להקריב את השיער ללורד", ענה ג'אסאר בנחרצות, "ואני רוצה להבין מה עוד אפשר לעשות שלא עשינו לצורך העניין, הרי כל גדולי ישראל פסקו באופן חד משמעי שמדובר בתקרובת - זאת אומרת שהאליל קיבל את השיער שלנו, היהודים עשו חרם על השיער שלנו, וכל תעשיית השיער נכנסה לאנדרלמוסיה - אז איך פתאום הם באים ואומרים שזה לא תקרובת?!"

ג'אסאר הילך לו מדושן ושמוח אל עבר יעדו הנכסף, כבר זמן רב שהוא מתכונן ליום המיוחל - עת יגלח שערותיו ללורד, בכניסתו לטירופטי שבר קוקוס לאליל, התגלגל בשבילים המיועדים לכך, הלך על ארבע במשך כמה קילומטר¹, והתקדם יותר ויותר אל עבר מרכזי התגלחת הרחבים, למולו ראה התגודדות רבה, אך בחר להתעלם, לעקוף את ההמון ולהגיע ליעדו.

"היי חבוב!" כך קרא לו מאן דהו מעבר המתגודדים, "לאן זה?"

"להקריב את השיער ללורד!" - ענה ג'אסאר, ושטף צחקקים נשמע מההמון המתגודד לשמע דברי ההלך שרק עתה הגיע ולא היה מונח בהתפתחויות החדשות.

המחזה שנגלה לג'אסאר כמו היה לקוח מעולמות רחוקים, המוני הודים מסתודדים, מהם בלבוש מסורתי, מהם בלבוש מודרני, ובין כולם, באמצע כל ההמולה, שולחן סדור לו וכסאות לצדו ובהם יושבים מס' דמויות מעולם לא מוכר, תחת סידורי אבטחה כבדה, וכאילו הפכו בעלי בתים על כל החגיגה.

בניגוד למקומיים הצבעוניים והלבוש החלקי, ישבו הדמויות המזרות, בלבוש אירופאי, חליפות שחורות, חולצות לבנות, וכובעים שחורים ומוזרים לראשם.

"אלו יהודים" - אמר אחד המסתודדים לג'אסאר שרק הגיע, "הטמפל הביא אותם כי הם אמרו שהשיער שלנו לא מתקבל לאליל כתקרובת, אז עכשיו הם יסבירו לנו איך עושים תקרובת."

"מה זאת אומרת" אמר ג'אסאר - "אני רוצה להקריב את השיער שלי לאליל - מה כ"כ מסובך?"

"וואלה יופי", התערב רפיק אחד המאבטחים שעמד לימין אותם יהודים - "מה נראה לך, כל אחד יכול לבוא סתם כך ולעשות תקרובת, מה זה האליל של אמא שלך?!"

¹ טקסים אלו הינם מהעבודות לאליל, הנפוצות אצל עובדי הע"ז של אותו מקום.

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

סתם קשקוש, דמיון באספמיה, כמו שאומרים - גורנישט מיט נישט - עכשיו אתה מבין?!"

"מה? מי?!" על מה אתה מדבר? יש כאן שו"ע מפורש! תראו כאן מפורש! 'והוא דרך לעבדה באותו דבר'... 'כעין זביחה'... אע"פ שאין דרך לעבדה בזה הענין! וכאן זה למהדרין מן המהדרין! לא רק ש'דרך לעבדה באותו דבר' אלא גם 'עבודתה בכך' וגם 'כעין זביחה'! צעק ג'אסאר ונפנף שוב ושוב בכרך שו"ע שבידו.

"תגיד חבוב! לא הבנת?", השיב רפיק - "פעם היה שולחן ערוך! היום יש [REDACTED] [REDACTED], שולחן ערוך זה פעם! מה לא מובן לך בזה?"

"טוב! בסדר" נכנע ג'אסאר "אז מה אני צריך לעשות כדי שהשער שלי יהיה קורבן לאליל?"

הופמן - המשגיח, הבין שלהסביר לג'אסאר שלפי מה שעולה מ" [REDACTED] " אין שום סיכוי בעולם שהשער שלו יחשב כתקרובת - זה קרוב לפיקוח נפש, ועל כן החליט לנסות למשוך את הזמן.

הוא שלף מכשיר פלאפון, תוך שהוא מכריז "אני מברר" והחל מחייג לבית ההוראה בראשות מחבר " [REDACTED] ".

אחר כמה רגעים וכבר מערכת ניתוב השיחות החלה מדקלמת:

שלום וברכה הגעתם לבית ההוראה "בית דינא שריא" בראשות הרב הגאון הגדול מורינו הרב [REDACTED] שליט"א.

³ להיתר לשימוש במכונות גילוח וביאור כיצד כלל גדולי ישראל טעו בעניין הקש - 1

להיתר גורף לשימוש בחשמל שיוצר בחילול שבת וביאור כיצד כלל גדולי ישראל טעו בעניין הקש - 2

להסבר בדבר הדחתו של מורינו הרב שליט"א מפיקוח המקוואות ב [REDACTED] הקש - 3

לברור היתר לשייט בקייאקים במקומות של פריצות, הקש - 4

רפיק שכבר מינה עצמו להיות הדובר הלא רשמי של המשגיחים היהודים, לקח שוב את זכות הדיבור, והשיב - "אה... אתה כבר נהייתה למדן, שו"ע, גדולי ישראל, ש"ס, פוסקים - חבוב תבין - זה היה פעם!

היום יש " [REDACTED] " של כמוהר"ר [REDACTED] [REDACTED], והוא כתב שזה לא תקרובת - כוולם טעו! כ - נ - ל - ל - מ - ל - ! מה שהרב אלישיב בצירוף כלל גדולי ישראל הורו לבער פאות בסכומי עתק, זו היתה רשלנות שאין כדוגמתה, לפי מה ש [REDACTED] מסביר נמצא שהם בקושי בדקו וגם מה שבדקו הם בכלל לא ידעו מה לבדוק, הכל היה בחיפזון, סתם הוציאו הוראה לרבים בלי לדעת על מה הם מדברים, הקיצר בל תשחית אחד גדול.

תבין על איזה עוצמות מדובר - אתה יודע מה זה כח דהיתרא עדיף? המדרגה של [REDACTED] זה לא משהו ששומעים עליו בכל יום, לעמוד ככה מול כל גדולי ישראל ולהפוך את הקערה על פיה!

תקלוט הרב אלישיב - היה עד כדי כך תקיף, שהורה הלכה למעשה שאפילו בת סמינר שהיה לה את המחלה והלכה עם פאה בגלל זה - חייבת להסיר את הפאה אפילו בסמינר לפני כולם, וללכת עם קרחת הביתה, אפילו שזה בזיון עצום ומקלקל לה בשידוכים. והיום [REDACTED] חושף שזו היתה סתם טעות אומללה.²

הרב חיים קניבסקי - שרף פאות יקרות עם ברכה (בלי שם) - טעה.

הרב וואזנר כתב "ומי יודע אם גם זה גרם להרבה מקרים גופיים ונפשיים בבתי ישראל" [REDACTED] מתיר לכתחילה.

הרב שטרנבוך - האריך לבאר עוד מתשל"ג שזה ביהרג ואל יעבור (להרבה פוסקים), וכתב על זה שוב ושוב, וכיום [REDACTED] חושף את האמת שהיהודים כ"כ פחדו לשמוע, והיא שהרבנים שלהם פשוט הוליכו אותם שולל, הכל היה פשוט פקשוש!, מאז ש [REDACTED] [REDACTED] עלה לגדולה, הוא ירד לעובי הקורה עשה בדיקה רצינית והגיע למסקנה שזה בכלל לא תקרובת ולא כלום!

ועכשיו הוא כתב ספר נגד הוראת גדולי ישראל ופשוט עשה מהם צחוק - תראה איך הוא קרא לספר שלו - " [REDACTED] "!" דהיינו שכל הצעקה של גדולי ישראל זה

3 עי' במאמר "פן י"ש בכ"ם" בו מפורטים היתירים אלו של הרב בפרוטרוט.

2 מובא בספר אבני אש תשובה מאת הגר"י זילברשטיין שליט"א.

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שיערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

"אין סרך? מה אין סרך? ככה הצ'ענקתה אומר! נראה לך נורמאלי?!"

"כל מי שתשאל כאן יאמר לך שהוא בא להקריב את השיער לאליל, מקום הפולחן מיוחד לעבודת התגלחת, חלק אפילו שרים או חוזרים על שם האליל במהלך התגלחת, יש תמונות ופסלים בכל השטח, מה עוד צריך לעשות כדי שיחשב שיש כאן "סרך" של עבודה זרה?!"

"כן כן, אני שומע" אמר הופמן, שוב מנסה להלך בין הטיפות, ושוב מחייג לכמוהר"ר - כמה רגעי המתנה ושוב "אה... כן... שומע... אז אתה אומר ש... אה... הבנתי..."

"דיברתי עם כמוהר"ר, והוא אומר שיש רב גדול מאוד באנטוורפן, רב שממש כל בית ישראל נשענים עליו, שקוראים לו רב [REDACTED] והוא כתב קונטרס בנידון בשם " ושם כתב וגם אמר מפורש שאין שום פסילים בבית התגלחת, ואף אחד לא אומר שם האליל בזמן התגלחת, וגם הספרים לא אומרים את זה בכלל, וההודים לא אומרים שהם רוצים להקריב את השיער, ואין שום שלט בכניסה, ואסור בכלל להכניס את השיער במקום הפולחן... וממילא השיער לא מוקרב לאליל, וממילא הכל מותר לכתחילה שבלכתחילה..."

ובכלל הרב [REDACTED] כתב שנמצא להדיא שמותר לעבוד עבודה זרה - אז כל הסיפור לא מתחיל.

"מה?! נזדעקו בתדהמה כלל ההודים שבמקום."

כן כן השיב הופמן בשלוה - בתנאי שמתכוונים לקדש שם שמים.⁵

עוד לפני שג'אסאר הספיק להתייחס לידיעות החדשות וכבר תכונה החלה מתרחשת בקרב המאבטחים, אלו כבר הבינו שהעבודה שלהם היום תהיה ככל הנראה מאתגרת במיוחד, ההודים הם עם רגוע, אבל בשביל הע"ז שלהם הם מוכנים למסור נפש.

לשמיעת היתר גורף לשימוש בשיער התקרובת מהודו וביאור כיצד כלל גדולי ישראל טעו בעניין הקש - 5

או... הנה... אמר הופמן ולחץ 5 בהפגניות, ותוך רגע וכבר [REDACTED] היה על הקו.

"כן שלום, מה אפשר להתיר עבורכם?" שאל, והופמן השיב מנגד "שלום הרב, זה אני הופמן, תראה... אה כן... מה? אז למעשה? ומה הוא אמר? ואם כן? ובפועל... אה... טוב שומע, בסדר בסדר, אני אשתדל..." אמר וסיים את השיחה.

הוא בא להשיב לג'אסאר אך ג'אסאר קטע אותו והתריס - "היי רגע רגע, זה לא חכמה, אתה שואל רב שמתיר ליהודים הכל - אז מה הפלא שהוא מתעקש שהשיער שלנו הוא לא תקרובת?"

"חבוב תזהר" - הרים רפיק את קולו, "אתה פשוט מוציא שם רע, הנה תראה בנידון אחר שהיה לו ויכוח הלכתי עם הרבנים של היהודים הוא היה היחידי שפקפק על ההיתר בדבר."

"על מה הוא פקפק?" - שאל ג'אסאר.

"הוא היה היחידי שפקפק על ההיתר להחזיק או ללמוד את החוברת "הישכם אוהבים",⁴ בזמן שכלל הרבנים לא ראו שום פסול בדבר ואף למדו בה למעשה."

"טוב שומע - אז מה למעשה", שאל ג'אסאר להופמן.

הופמן פנה אל ג'אסאר, ובין אומר למתנצל הסביר - "הרב [REDACTED] אמר שיש מומחה אחד מאוד מאוד גדול להינדו, והוא גם כומר בעצמו שקוראים לו 'אנהנד מוהאן', ועל סמך הדברים שלו הרב אלישיב התיר את השיער ליהודים, הרב אלישיב אחרי ששמע אותו אמר 'אין במעשה התגלחת שום סרך של עבודה לע"ז, אלא הני עובדי אלילים רק מראים במעשה התגלחת עד כמה הם אדוקים בע"ז ושהם מוכנים להשחית ולאבד היקר להם בגללם' כלומר שלפי הדברים שלו אין כאן שום סרך של פולחן לע"ז, וממילא לא שייך לומר שזו תקרובת"

5 עי' בהקדמה: ז"ל "שרצה (א"ה דוד המלך ע"ה) להשתחוות לעכו"ם, ועיקר השתחוויה בקרב לבו היתה לשמים, ולכן לא בחר בעבירה אחרת שיש בה מעשה... ועוד כתב שם "פירש לעבוד וכו', לא בלב שלם אלא לפני, לקדש שם שמים עיי"ש כו...! "...דלפי פשוטו רצה דוד המלך למסור נפשו עבור קדושת שמו ולעשות עבירה לשמה, הגם דע"ז היא מג' חמורות". "...ושמע מינה דעבירה לשמה שייך אף בג' חמורות". "...דגם העגל שעשה אהרון הכהן, היה עבירה לשמה, ושמע מינה בהדיא דאף ע"ז הותרה".

4 עמ' 27 יש להדגיש שאסור סתם 'להתעניין' בע"ז, ובחוברת זו נעשה מאמץ להביא רק את הנצרך להוראת הדבר, ואילו ב'הישכם' ישנם תמונות ותיאורים למכביר של ע"ז, ויש לעיין האם מותר להחזיק את החוברת."

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

ג'אסאר - "מה לנוי? מה הוא עושה מאיתנו צחוק? צלמי עבודה זרה בבית עבודה זרה שמים לנוי? אתה לא ראתם את התקרובת שעומד בשלחן ליד הפסל?!"

"כן, כן" השיב הופמן בלי להתבלבל "אפילו הביא לך ראייה - הוא כתב שכל הודו מלאה תמונות של האליל"

ג'אסאר - נו... אלא מה?? אני עכו"ם ולא סתם, אלא עכו"ם אדוק כמו רוב ההודים, ולכן יש לנו צלמים בכל מקום, זה רק מראה כמה אנחנו אדוקים!!"

רפיק - "למה אתה אומר עקום, אתה דווקא נראה לי אדם ישר, קצת עצבני אבל ישר."

ג'אסאר התעלם מרפיק, והמשיך להתריס - "השו"ע כותב מפורש שסתם מסיבת עכו"ם לעבודה זרה⁷, והוא טוען שאפילו צלמים שבבית עבודה זרה זה רק לנוי?!"

רפיק - "אה... עכשיו הבנתי... תשמע לתופעה שלך לא קוראים 'עקום', קוראים לזה 'קשה קליטה' כל הילדים שלי סובלים מזה, זה מין סוג כזה של מוח חלש, אז בא אני אסביר לך לאט."

שו"ע זה היה פעם, פ - ע - ס... מ - ז - מ - ך... מ - ז - מ - ך... ך - ך...

היום יש [] [] [] !!! הבנת חמוד, בא תחזור אחרי, שו"ע פעם, היום [] [] . שו"ע פעם, היום [] [] ."

ג'אסאר (כמו בערך כל הסובבים) הבין שכנראה הילדים של רפיק, ירשו את היכולות השכליות מאבא שלהם, ולכן המשיך להתעלם, ולהתמקד בשיחה עם הופמן.

"הצלם הגדול!!! במרכז בית התגלחת, אתה יודע איזה כבוד עשו לו כאן? ראש העיר הגיע במיוחד, והקטירו בפניו קטורת, ושברו לו קוקוס, ושמו עליו פרחים, והקריבו לו הרבה בננות ופירות וירקות... איך אפשר להגיד שזה רק לנוי?!"

הופמן כמו ניסה להפגין שלווה החל מגחך... "אויש נו... [] אומר שזה היה רק חד פעמי."

חגורת האבטחה התהדקה סביב הופמן וחבריו, תוך שבלייל קולות נשמעו מההמון "הנה השלט!!! הנה!!! מול העיניים שלך!!!" צרח אחד המקומיים.

"הנה תיכנס בפנים תראה יש לך הכל, פסלים, צלמים, על מה אתה מדבר?!"

"אנשים מוסרים פה נפש בשביל האליל ואתם ככה באים ומזלזלים!, אין לכם לב, תתביישו לכם"

"אתם עוד מתפללים אח"כ שיש אנטישמיות בעולם?!!"

הופמן לא ידע איך לצאת מהעסק, הרי השלט עמד לו מול העיניים תוך שהוא מסביר שהוא בכלל לא קיים.

"לגבי השלט אני לא יודע, אפי' שזה נכתב בכמה שפות לא ברור מה התרגום המדויק המדויק של המילים שם⁶, והגם שהשלט כבר עומד יותר מ-50 שנה, למעשה [] [] אומר שכבר הגיע הזמן להסיר את השלט הזה... אבל איך שלא יהיה ההיחיד גם טוען שההודים לא אומרים שהם רוצים להקריב את השיער!"

רפיק על אף היותו מצוות האבטחה של ה"משגיחים" שינה פתאום עמדה ושאל "מה לא רוצים להקריב - אנחנו מצהירים בכל צורה שהיא שאנחנו רוצים להקריב, והוא אומר שאנחנו לא אומרים ככה?!"

"תגיד הוא בכלל היה בהודו?!"

הופמן - אהה... האמת היא שהוא לא היה בהודו, אבל הוא שלח שליחים"

"וככה השליחים שלו אומרים?!"

"אהההה... האמת שלא, אבל זה מה שהוא אומר בשמם." התחיל הופמן לגמגם.

"ומה עם הצלמים? אָאָה... תכנס למקום התגלחת כל המקום מלא צלמי עבודה זרה - מה הוא יגיד על זה?!"

הופמן - "טוען שבבית התגלחת שמו את הצלמים רק לנוי, זה סתם תמונות נוי"

7 מסיבה של עכו"ם אין מברכין על בשמים שלהם דסתם מסיבתן לעכו"ם. (או"ח ר"ז ו')

6 ראה ב"וילאו למצא הפתח" תרגום מפורט ומדויק של כל השפות בשלט, ושוב ראה ב"אל תביט אחריו" אודות התרגום של ה"כפשל"א".

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שיערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

בבהילות לתוך המכשיר, עד שלבסוף פנה להמון להסביר את משנתו.

"תראו" [] "טוען שיש אחד מומחה ענק להינדו, מיישהו ממש גדול - אחד בקי עצום שהיה מהבכירים בטמפל, ולמד הכל על הדת ההודית, וקוראים לו ליי וייסמן, אה סליחה, הרה"ג ר' צבי וייסמן, והוא אומר שזה לא תקרובת."

"וייסמן?! החלו הקולות מתלחשים... מי זה וייסמן?"

"נו... וייסמן המומחה הגדול שלכם, שהיה כאן אחד החשובים באוניברסיטה של הטמפל", השיב הופמן - "הוא ממש מופלג בידיעתו בכל מה שקורה בטרופטי".

למורת רוחו של הופמן - חברי הנהלת הטמפל שנוכחו במעמד, החליפו מבטים, והשיבו פה אחד שמעולם לא שמעו על וייסמן, גם הזקנים שביניהם.

הופמן - בהבזק של רגע ניסה שוב להרגיע, ואמר - "תראו למעשה הוא טוען דברים פשוטים - ההסבר שלו הוא שתקרובת זה רק דבר שמגישים למלך בשר ודם¹⁰ אבל שיער אף אחד לא יגיש למלך בשר ודם, אף מלך בשר ודם לא אוכל שיער!"

ג'אסאר שוב נפנף בשו"ע וזעק - "הנה תראה מפורש 'שבר מקל בפניה... נאסר!!!'..."

אולי ה'ביבי נתניהו' שלכם אוכל מקלות, אני לא יודע, אבל בדר"כ אצל מלכים זה לא ככה, ואני לא רוצה לפרט מה קורה בתקרובת לבעל פעור - ובכל מקרה כתוב מפורש שזה קורבן - הנה שולחן ערוך מפורש!"

רפיק שוב התערב, והמשיך במנטרה שלו - "עוד פעם אתה עם השולחן ערוך שלך?! כבר אמרתי לך, שולחן ערוך זה פעם, היום יש []!!! []! אני מביין שאתה קשה קליטה, אבל יש גבול..."

"וחוץ מזה הוא טוען שיש כאלו שמסתובבים בבית התגלחת חצי ערומים, מה שמראה שזה בכלל לא עבודה זרה."

"אההה ככה?", רפיק שאל פתאום בסקרנות, "אז מה שכתוב בתורה שלכם שבדור המדבר עבדו לבעל פעור - הם עשו את זה עם בגדים!?"

ההמון החל לצחוק, ורפיק הצטרף להמון בתקוה שלא ישימו לב שהוא התכוון לשאול ברצינות, והופמן שוב חזר לטריק הידוע, "רגע רגע" הוא הכריז ושוב החל מחייג מלמל כאן מלמל שם, וחזר אל ההמון בניסיון נוסף.

"הרב [] טוען שאתם קוראים לתגלחת הזו 'מורטו ערביטו' ופירושה 'התקרחות', דהיינו שאין שום קשר בין מה שאתם עושים - לחיתוך או נתינת השיער⁸"

"מה זה מורטו ברברטו?! שאל ג'אסאר.

רפיק הוסיף - "באיזה שפה זה?"

"בטמיל, השפה המקומית שלכם!" אמר הופמן בנחרצות.

"מה טמיל?! ענה ג'אסאר, "כאן בעיקר מדברים טולוגו!"⁹

תשמע חבוב - פנה הפעם ג'אסאר להופמן בזעם - יום חם היום! אנחנו כבר מחכים כאן הרבה זמן, יש גבול!!!
אולי תסביר לנו סוף סוף איך עושים תקרובת או שנעשה ממך קורבן אדם!

ההמון המשולהב הראה רצינות לגבי הכוונות של ג'אסאר בעניין קורבן חילופי, והופמן הבין שהמצב נפיץ במיוחד.

הוא נעמד על רגליו וניסה להרגיע את ההמון, תוך שהמאבטחים מתחילים לאבד שליטה.

"הודים יקרים!!! ליבי עמכם, אבל אני רק עושה את העבודה שלי, נא להתאזר בסבלנות, ובעזרת ה' [] ילמד את כולכם איך לעבוד ע"ז"

כמובן גם עכשיו הוא חזר להליך הידוע, רק שהפעם היה זה בייתר היסטריה - "הרב" החרה הופמן לתוך הפומית - "העסק יוצא מכלל שליטה!!!!" הוא המשיך למלמל

8 אמנם לפי האמת גם אם זה היה נכון שזה התקרחות, זה עבודה לאליל והשיער נאסר.

9 התגלחת נקראת בטולוגו "מוקו" ובטמיל נקראת "מוטי קניקאי" ופרושם הקרבה (של השיער) בקיום נדר.

10 זה לשונו באסיפת הרבנים באמריקה: "האליל בטרופטי מקבל קרבנות כל היום, יש קאמפור, יש קוקוס, כל אלו הם דברים שמלך בשר ודם יהנה ממנו. קמפור יש לו ריח טוב ונראה טוב, שמן שמושחים את הפסל משום שזה עושה הרגשה טובה לבשר ודם, פרחים סביב צווארו, אוכל שיש לו טעם טוב, כל אלו שייך לבשר ודם, ושיער לא נכנס תוך הגדר הזה. הוא לא לובש את השיער, הוא לא אוכל את השיער, הוא לא מריח את השיער, ואף פעם לא מסתכל על השיער. השיער אף פעם לא נכנס לטמפל."

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שיערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

"והמציאות שהוצגה בפניהם - שונה מהמציאות שכאן?!
ניסה ג'אסאר לדובב במשהו את רפיק.

"לא - מה פתאום! כל השליחים אמרו כמעט אותו דבר!"

"אז אם הם אומרים אותו דבר - אז איך יתכן להגיד
שגדולי ישראל טעו במציאות?! - ג'אסאר כבר באמת
צרר הפעם, תוך שהוא מתעלם מ- המאבטח שנצמד
לגופו.

"במציאות!!! במציאות!!! מה לא הבנת! המציאות היא
שהם אוסרים בתכלית, והמציאות היא ש- מתיר
בתכלית - מה יותר מציאותי מזה?!"

"רגע לא הבנתי, אם השלוחים למעשה אומרים אותו דבר
- אז למה - שלח עוד שליח, ולמה את הדברים
של גרשון וועסט הוא מקבל בזרועות פתוחות, ואת דברי
שאר השליחים הוא דחה?!"

"חחחח..." רפיק תפס את הבטן וצחק כאות זלזול,
"שתהיה בריא, אתה והשאלות שלך... השליחים
הראשונים בכלל לא ידעו לדבר בשפת המקום, זה היה
חלק מהמחדל של גדולי ישראל - הם לא ידעו שאם
שולחים מישהו לכאן, צריך שזה יהיה אחד בקי, שמכיר
את השפה מילדות, ומכיר את התרבות שלהם, ואת
האוכל שהם אוכלים, ואת הבגדים שלהם, ואת ההנהגות
שלהם, ואת המבנה החברתי, ואת הקשרים המשפחתיים,
ואת המנטליות, ואת... ואת... ואת..."

"למה? אנגלית לא מספיק?! כמעט חצי מהודו מדברים
אנגלית! אתה לא רואה שבכל מקום שיש שלט זה גם
באנגלית? למה זה לא מספיק עבורם?" וחוז' מזה שאמיר
דרומי מכיר לגמרי את התרבות של המקום, והוא גם
דובר אנגלית ובנוסף לקח מתורגמן מקומי מקצועי,
זה לא מספיק?"

רפיק - "מה פתאום, צריך להיות בקי בשפת המקום
המקורית."

"רגע - אז אתה אומר שגרשון וועסט יודע טלוגו¹¹?!"

"אה.. האמת שלא", השיב רפיק, והבין שהוא זה שיצא
טיפש מכל העניין.

"וליי ויסמן - אולי הוא יודע טלוגו?"

"אולי השולחן ערוך היה פעם" השיב ג'אסאר, "אבל הרב
אלישיב היה ממש עכשיו, אז מה... אתה רוצה להגיד לי
שהוא לא ידע שתקרובת זה רק דבר שמגישים בפני מלך
בשר ודם?! וגם הרב שטרנבוך, והרב קניבסקי, והרב
ניסים קרליץ, והרב הלוי וואזנר - כולם לא ידעו את מה
ש- וליי ויסמן מחדשים - שתקרובת לע"ז אפשר
לעשות רק בדבר שמגישים לפני מלך בשר ודם, כולם
טעו בזה?!..."

"הלו חבוב!" תקף רפיק מנגד אחר ששם לב שהסמכות
שלו נאבדת בפני ההמון, "כבר אמרתי לך מקודם גדולי
ישראל כולם טעו בכל העניין - זה לא אני אומר, זה -
כתב מפורש! הם טעו במציאות! הם אמרו שזה איסור
חמור וצריך לשרוף את זה אפילו בהפסד מרובה - כאשר
למעשה זה היתר גמור!"

"את זה כבר אמרת מקודם, אבל עדיין לא שמענו ממך
במה למעשה הם טעו." הקשה ג'אסאר.

"בהכל!!! לפי מה ש- אומר - הם טעו בהכל!!!
עובדה! הם אסרו לחלוטין, ו- גילה שזה בכלל מותר
לחלוטין."

"אבל במה במציאות הם טעו?! מה הם הבינו אחרת ממה
שקורה כאן?! הרי גדולי ישראל שלחו שליח אחר שליח -
אז מה התחדש עכשיו?" שאל שוב ג'אסאר

"עכשיו שלחו את האברך החשוב הרב גרשון וועסט -
ולפי מה שהוא אמר הבינו שגדולי ישראל לגמרי טעו."

"ומה הוא אמר?! הרי ג'אסאר את קולו בחוסר סבלנות.

"הוא אומר שהכל זה בדיוק כמו שאמרו השליחים
הקודמים."

"מה?!... אז זאת אומרת שהם לא טעו!"

"לא! לא! מה לא הבנת?" התריס רפיק - "הם טעו
במציאות."

"מה היתה הטעות?!!" ג'אסאר כמעט צרח, מחוסר
סבלנות - עד שהמשיג - שהוא גם ראש המאבטחים
נאלץ לחצוץ בגופו בינו לבין רפיק ליתר בטחון.

"הם טעו שהם אמרו שזה אסור, ובעצם זה מותר
לחלוטין."

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שיערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

"אני רוצה להקריב שיער לע"ז!!! צרח ג'אסאר וההמון המשולהב כבר התחיל להתפרע ולצרוח יחד עמו "רוצים להקריב שיער!!!, רוצים להקריב לע"ז!!!"

"להירגע להירגע!!! זעק הופמן "כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה" הכריז בקול.

וכולם כאחד השיבו - "אדרבא!!!"

"בסדר בסדר, אין בעיה" זעק הופמן שהבין כי כלתה אליו הרעה.

"חבל על הזמן של כולנו" אמר כאילו רצונו לסייע, "תראה, לפי מה ש- כתוב יש הרבה מאוד תנאים כדי לדעת שאתה באמת באמת מתכוון להקריב את השיער - אם אתה רוצה להתקדם, בא נעשה חוזה, ואני אחתים אותך על הדברים, ואז יהיה ברור שהכוונה שלך היא לקורבן, ורק לקורבן, ואך ורק לקורבן בלבד בלבד, ללא שום כוונות מעורבות כלל ועיקר באופן מוחלט שאינו משתמע לשתי פנים וכו' וכו'".

"אבל אני מודיע מראש! זה יהיה ממש מסובך"

"הופה!!!" הכריז רפיק בהתלהבות "חבוב! אנחנו על הגל" צהל תוך שהוא מקפץ בשמחה ומנער את כתפיו של ג'אסאר, שעדיין התקשה להאמין שזה אמיתי.

אבל קודם כל - אמר הופמן, צריך להכין את השטח.

"אדון יהודי - מה שתגיד!!!" הצהיר רפיק.

הופמן - אז ככה:

- "קודם כל צריך לדאוג שלא יהיו שום ילדים שמשחקים בשטח בית התגלחת"¹²....
- אסור שהכמרים והספרים ידברו בכל הבנין שום דברים בטלים בשום עניין שאינו מעניין התגלחת ובפרט לא בענייני פוליטיקה....
- אסור לעשות את התגלחת כשיש אדם חצי ערום (כדרכם) בסביבה....
- חייבים שכל העוסקים במלאכה ידעו אנגלית ברמה של שפת אם בכדי למנוע כל סוג של אי הבנה....

"האמת שגם לא, הוא יודע רק טמיל" - השיב רפיק במבט מושפל.

"אז למה את שאר השליחים הוא פוסל, ואת השליח שלו הוא מרומם? למה הוא חולק על כל גדולי ישראל שאסרו על פי דברי השליחים? כאשר למעשה כולם אומרים אותו דבר?"

"אההה... זה פשוט" המשיך רפיק ללהג בנימתו המזלזלת כביכול עד עכשיו היה הגיון בדבריו - "כי הם אוסרים והוא מתיר!!!" ושוב פרצי צחוק שטפו את ההמון בעוד רפיק מצטרף אליהם בתקוה שלא יבינו שגם הפעם הוא לא ניסה להצחיק.

רפיק - "תראה גם אני הייתי שמח להקריב את השיער כמו פעם - אבל הנה עומד כאן יהודי, שליח של - וטוען בכל תוקף שעבודה זרה זה לא צחוק, אז אם אתה רוצה להתקדם תפסיק להתווכח ובא נגמור עם זה כבר."

ג'אסאר - "מה למעשה? תשחרר אותי ותן להתקדם!"

הופמן - "הבעיה בכל העניין כאן זו הכוונה, לטענתו אתם בכלל לא מתכוונים להקריב את השיער."

"מה?!" זעק רפיק אחר שגם סבלנותו כבר פקעה - "תשמע אדון יהודי, יש גבול! אני כאן כדי לאבטח אותך, אבל אל תעשה צחוק מאיתנו! אנחנו אמנם סוגדים לפרות אבל לא כאלו טיפשים, אנחנו עושים הכל כדי שתבין שכוונתנו להקריב את השיער ו- אומר שאנחנו לא מתכוונים! מה עוד חסר במה שאנחנו עושים?!"

"תשמע" - הוסיף ג'אסאר, "אתה יודע מה, בזמן שיגלחו אותי - אני אגיד שוב ושוב את שם האליל, זה יעזור ל- הזה? או שגם עכשיו הוא יגיד שאני לא מתכוון?!"

הופמן - "אההה... תראה... לא נעים לי אבל כבר התייחס לזה ב" - והוא טוען שזה רק 'להעצים את החוויה' וזה רק יוכיח שאתה 'אדוק יותר מדי'."

"אלא מה?!" השיב ג'אסאר, "להעצים את החוויה של הע"ז!!! מה הוא רוצה ה- הזה? מה חסר לו בחיים? אני אומר לך, החל ג'אסאר צורח, תוך שכבר נראה בברור שרפיק המאבטח שוב לא יעמוד לימין הופמן בשעת הצורך."

12 דברים אלו מראים על חוסר כויד ראש ולפי מוהר"ר לא ניתן להקריב לע"ז במצב שכזה.

המתעללים באלילים

המחשבת גוי הבא להקריב שערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

"אה אה!!!!" נשמעו צרחותיו של ■■■ מבעד למכשיר הקטן - "לפסול את התקרובת! לפסול את התקרובת!!!!" הוא צרח באמוק פראי "ג'אסאר הוא מהמתנגדים לפאות, הוא נוגע בדבר!!! הוא לא נאמן!!! הוא מהאג'נדה של אוסרי הפאות!!! הוא נוגע בדבר!!! לפסול את התקרובת!!!!!"¹³

סוף דבר - כתבנו את דברינו כליצנות דעבודה זרה, נגד רפורמה שייסדו ■■■ וחבריו בקולות אין סוף שהמציאו למטרת היתר תקרובת הע"ז שאסורה ע"פ ההלכה, ונאסרה ע"י כלל גדולי ישראל, והוא בכלל לשון הגמרא "זיל קרי בי רב הוא" (הוריות ד.) ע"ש.

רפיק כולו נוטף זיעה, כורע ומשתחוה, פעם בפישוט ידיים ורגלים, פעם עם ידיים על הלב, פעם על ברכיים, וכן כהנה וכהנה לצאת ידי כל השיטות הדעות והשיגעונות האפשריים.

הוא מראש החליט למסור את הנפש על הדבר, הוא נבחר לתפקיד מחמת היותו מאבטח עם כושר גופני מצוין, אבל אחרי עשר ימים של תנומות חטופות על האספלט, ושעה ורבע של הקראת נוסח הלשם יחוד, העצבים כבר מרטו אותו, והמילים כמו מבלי לבקש רשות נפלטו לו מהפה בצווחה.

"נו כבר נשבר לי הגב!!!!" צעק, ודי מהר הבין את הטעות הטראגית שעשה.

בלית ברירה הבינו הנוכחים, כי את כל הטקס הם יצטרכו לעשות כעת מהתחלה, מחמת פסול בטענה של "היסח הדעת", אבל כמו שכתבנו, להודים יש מסירות נפש עבור האליל שלהם, וגם הרבה מאוד זמן מיותר בחיים.

לא נלאה אתכם קוראים יקרים, בכל ההשתלשלות והאריכות עד שסוף סוף הונפה הסכין החדה אל עבר קרקפתו של ג'אסאר, חבל על הזמן של כולנו.

מה שהיה זה שסוף דבר, אחר כל ההכנות וכו' וכו' ואחר ים של דמועות והתרגשות אקסטטית של כלל הנוכחים, ואחר ששערו של ג'אסאר כבר היה מושלך סוף סוף בפניו על ריצפת הטמפל הטמא, והנה שליח בהול רץ עם פלאפון ובו כמוהר"ר ■■■ מבקש בדחיפות לדבר עם הכומר.

הלה הקשיב במתינות ולבסוף שאל את ג'אסאר, "אתה יודע, כאן בטמפל יש מבצעים טובים על פאות, אם אשתך תגלח שערותיה לאליל ומרָאָה הקירח לא ימצא חן בעיניך, או שמא יהיה לה לא נעים ללכת ככה ברחוב, אולי תקנה לה פאה איכותית משיער 'ברזילאי' כאן מהטמפל? מה אתה אומר?!"

"אָהה..." היסס ג'אסאר בלי שהוא מתחיל להבין לאן הדברים מובילים, "תראה, זה נראה לי מוזר משהו, איזו מין הקרבה יש כאן, אם אח"כ האשה נראית בדיוק כמו שהיתה לפני כן?!"

13 זה הטענה השגורה על פיו של ■■■, שכל מי שחשוד שאינו אוהב או מעריך מספיק את הפאות הקדושות אין לו שום נאמנות לומר אפילו את השו"ע או לספר את המציאות... ומאידך מי שאוהב את הפאות מותר לו גם לשכתב את המציאות ולחדש הלכות חדשות שלא שמעתם אוזן אפילו בהר סיני....

המתעללים באלילים

המוחשת גוי הבא להקריב שיערו לאליל ע"פ הנחיות בעלי

~~~~~